

Voordroogkuil voor vleesstieren

Mw. M. Plomp (sectie vleesvee en schapen PR)

Uit onderzoek blijkt dat het mogelijk is voordroogkuil aan vleesstieren te voeren met goede technische resultaten. Voorwaarde is echter een kuil van goede kwaliteit. Een nadeel van voordroogkuil voeren is de geelverkleuring van het vet hetgeen negatieve gevolgen voor de opbrengstprijzen kan hebben.

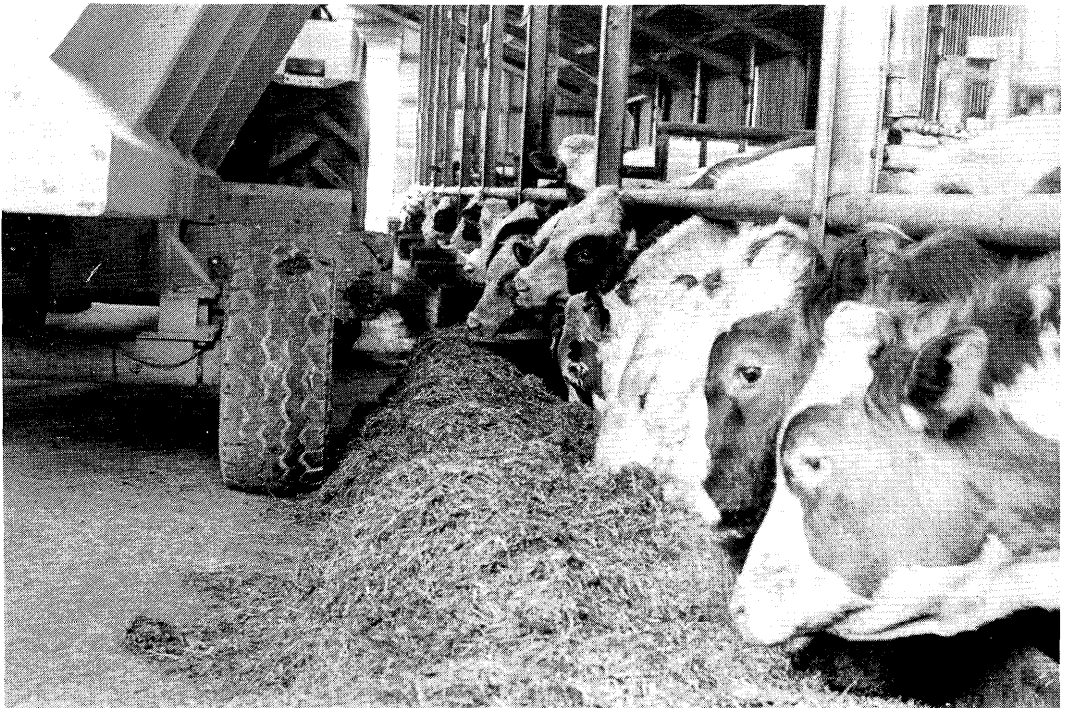
In 1988 werd op de Waiboerhoeve opnieuw onderzoek gestart met het voeren van voordroogkuil aan vleesstieren. De resultaten uit eerder onderzoek vielen tegen. Dit was te wijten aan de matige kwaliteit kuil die toen gevoerd werd. De proef is nu herhaald met voordroogkuil die wat voederwaarde betreft vergelijkbaar is met goede snijmais, d.w.z. minimaal 890 VEVI per kg ds.

Proefopzet

Het onderzoek is uitgevoerd met 3 koppels van elk 60 roodbonte stieren. Vanaf een leeftijd van 6 maanden kreeg een deel van de stieren als ruwvoer alleen voordroogkuil verstrekt. Als krachtvoer werd vleesstierenbrok met 7, 12 of 18 % vre gegeven. De groep met 12 % vre in de brok scha-

kelde op een gewicht van 400 kg over van voordroogkuil op snijmais. Een andere groep stieren kreeg als ruwvoer 50 % snijmais gemengd met 50 % voordroogkuil en als krachtvoer vleesstierenbrok met 12 % vre. De controlegroep bestond uit stieren die gevoerd werden met snijmais en vleesstierenbrok met 18 % vre. Bij de start van de proef waren de stieren ongeveer 6 maanden oud en wogen ze ongeveer 200 kg. Tot een gewicht van 400 kg kregen de stieren 2 kg krachtvoer per dag, daarna 3 kg.

In een 3-weekse periode voorafgaand aan de proef werden de dieren geleidelijk gewend aan het nieuwe rantsoen. De tot nu toe bekende analyses leveren voor de snijmais een voederwaarde op van gemiddeld 895 VEVI en 48 g vre per kg ds.

Goede voordroogkuil kan gunstige resultaten geven.

Tabel 1 Invloed van verschillende rantsoenen op gewichtstoename, voeropname en karkassenstelling van roodbonte vleestieren. Periode vanaf een leeftijd van 185 dagen tot einde mestperiode

Rantsoen ¹⁾	mais 18	kuil 7	kuil 12	kuil 18	kuil + mais 12
Aantal stieren	35	34	35	35	35
Eindgewicht (kg)	595	589	602	609	601
Dagen	503	504	506	503	508
Groei (perdag)	1215	1204	1225	1264	1241
Voeropname (kg ds per dag)	7.0	7.4	7.3	7.7	7.4
Koud geslacht gewicht (kg)	337	334	341	343	340
Aanhoudings %	56.3	56.7	56.6	56.3	56.6
Bevleesdheid	R ⁻	< R ⁻	< R ⁻	R ⁻	R ⁻
Vetbedekking	3-	> 3 ⁻	> 3 ⁻	> 3 ^{''}	3 ⁻ 3 ^{''}

- ¹⁾ mais 18: snijmais + vleesstierenbrok met 18 % vre
 kuil 7: voordroogkuil + vleesstierenbrok met 7 % vre
 kuil 12: voordroogkuil + vleesstierenbrok met 12 % vre tot een gewicht van 400 kg, daarna snijmais + vleesstierenbrok met 12 % vre
 kuil 18: voordroogkuil + vleesstierenbrok met 18 % vre
 kuil + mais 12: 50 % voordroogkuil + 50 % snijmais + vleesstierenbrok met 18 % vre

Voor de voordroogkuil gelden waarden van 902 VEVI en 115 g vre. De vleesstierenbrok bevatte naast verschillende hoeveelheden eiwit 1000 VEVI en 90 dpm Romensin.

Goede kuil geeft goede groei

In tabel 1 zijn de gemiddelde resultaten van de drie ronden weergegeven. Het blijkt dat de technische resultaten van stieren gevoerd met voordroogkuil zeker niet onderdoen voor die van stieren gevoerd met snijmais. De groei van de groep die krachtvoer met 18 % eiwit kreeg lag met 1264 gram per dag duidelijk hoger dan van de controlegroep met snijmais (1215 gram per dag). De stieren werden op een hoger gewicht afgeleverd en hadden daardoor een hoger geslacht gewicht. Ze waren bij de classificatie echter ook vetter. Wat betreft bevleesdheid waren er geen verschillen. De groep stieren die gevoerd werd met voordroogkuil en 7 % eiwit in de brok groeide langzamer en haalde een minder hoog geslacht gewicht. Wat betreft voeropname lag de kuilgroep met 18%

eiwit op het hoogste niveau (7,7 kg ds per dag). Bij omrekening van de voeropnamecijfers op basis van lichaamsgewicht worden de verschillen kleiner. Stieren die geheel of gedeeltelijk mais in het rantsoen kregen namen per 100 kg lichaamsgewicht minder droge stof op dan stieren die alleen voordroogkuil kregen.

Soms vetkleur geler bij voordroogkuil

In bevleesdheid zien we geen verschillen tussen de groepen. Wat vetheid betreft waren de dieren uit de maisgroep het minst vet. Een probleem dat bij het voeren van kuil een rol speelt is de vetkleur. Van een aantal dieren uit de kuilgroepen was het vet in meerdere of mindere mate geel gekleurd. Dit kan bij export van de karkassen problemen opleveren. Bij de stieren die overschakelden van voordroogkuil op snijmais was er geen sprake van geelverkleuring van het vet. Wanneer de uitslagen van alle voeranalyses bekend zijn zullen economische berekeningen uitgevoerd worden.